

López Bulla: "La vaga serà un èxit"

José Luis López Bulla (nascut a Santa Fe, província de Granada, en data que ell prefereix reservar-se), secretari general de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya (CONC). Sindicalista dur però a la vegada negociador flexible, parla de la crisi, l'estat del benestar i la vaga general.

L' *ex-ministre de l'Interior, José Luis Corcuera, ha dit fa poc que hi ha sindicalistes que no han trepitjat mai una fàbrica. Es dona per al·ludit?*

—És una frase irrellevant. Una persona que ha practicat tota la seva vida la cultura autoritària del cop de porta, i en aquest cas del cop de porta al dret laboral, és lògic que avui tingui una sensació de tristor que, antropològicament, jo comprenc, però que políticament és absolutament irrellevant. La cultura de l'exabrupte és molt pròpia d'ell.

—*Aquesta és la crisi més greu que han vist els seus ulls?*

—És la crisi més contradictòria i complicada. El que jo havia viscut fins ara es basava en el binomi crisi/reconversió. I ara el binomi és crisi/reestructuració de tot l'aparell productiu i de serveis. Les crisis que jo he viscut fins ara han estat zonals: espanyola, catalana, del tèxtil... Espais sectorials importants, però reduïts. Però la crisi actual és de grans espais. I em penso que el sindicalisme està en millors condicions culturals i intel·lectuals per a afrontar-la.

—*La crisi a Catalunya és més greu que a la resta de l'estat. Això és una realitat o un efecte psicològic provocat pel cas Seat?*

—És cert que el cas de la Seat agreujarà la situació, si no va com ha d'anar. Tradicionalment, quan hi ha crisi, Catalunya en pateix més que la resta de l'estat. Però també és veritat que, quan la situació millora, Catalunya avança més que la resta. Jo crec que a Catalunya s'ha desapropiat un temps preciós. Quan nosaltres dèiem que intuïem que venien temps difícils, les nostres contraparts, i especialment la Generalitat, ens acusaven de ser ocells de mal averany. Es va perdre molt de temps abans d'afrontar la situació industrial amb garanties. Si fa dos anys haguéssim entrat en un procés de negociacions a Catalunya, jo no dic que ara no tindríem crisi, però sí que els efectes serien menors.

—*Senyor López Bulla, és possible una sortida catalana diferenciada a la crisi econòmica?*

—No. Però sí que són possibles retocs forts en la política industrial de Catalunya. Una sortida catalana, en el món de la interdependència, de les autopistes, de la circulació

de capitals, de les transnacionals, no és possible.

—*Llavors tampoc no és possible una sortida espanyola de la crisi...*

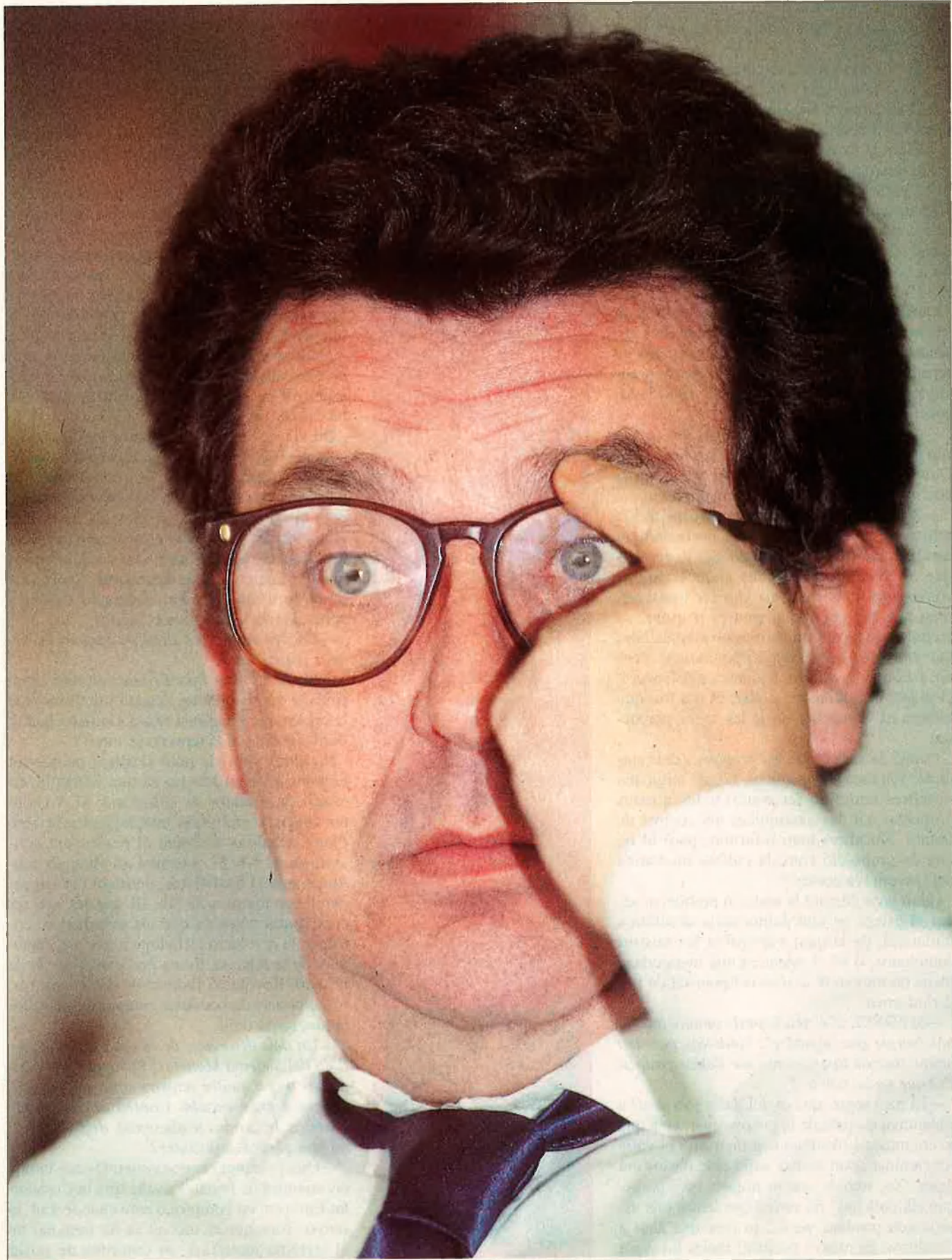
—Possiblement no, però a Espanya hi ha les condicions per a retocs molt més forts encara, que servirien perquè la situació fos diferent. Per exemple, a Espanya, ningú no li ha encarregat aquesta trama de la reforma laboral, que no té precedents a Europa. No és possible una sortida espanyola, però sí que són possibles retocs fortíssims.

—*Catalunya ha generat partits polítics forts d'obediència catalana. Amb el sindicalisme això no ha passat. Per què?*

—És que la premissa de la qual vostè parteix és absolutament falsa, i absolutament desconexada de la realitat del sindicalisme català. Perquè, que jo sàpiga, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya és la primera organització política, social o cultural, que a Catalunya es va denominar nacional. En segon lloc, els valors deontològics del llegendarí moviment de CC OO de Catalunya van ser la inescindibilitat del nexce social i nacional del treballador de Catalunya. Som un sindicat de classe i nacional, tot junt. No és una conjunció copulativa en el sentit convencional, sinó una osmosi total i absoluta. Nosaltres no hem de demostrar el nostre *pedigrí* català a ningú, perquè la història és on és. Nosaltres, quan les capes mesocràtiques i els partits mesocràtics no tenien els collons de manifestar-se per l'Onze de Setembre, els nostres militants ho feien. Sortien Puig, Roig i Jiménez. I el Tribunal d'Ordre Públic ho té. Mentre que les capes mesocràtiques no sortien ni el dia de Sant Jordi amb la rosa. I de pas, faig aquesta picardia: per què no se'ns acusa d'obediència de Brussel·les, si som un sindicat europeu?

—*Però jo feia la comparació amb l'àmbit polític. I és un fet que la primera i la tercera força polítiques de Catalunya no tenen cap vincle, ni federal ni confederal, amb cap força política estatal.*

—Però és que jo, en política, no hi entenc gens. Ho dic sincerament. Jo no vull sumar-me a la politologia frívola. No entenc en política com segurament és necessari que hi entengui. I cada vegada m'interessa menys el tipus de política que es fa en aquest país.

—Tornem, doncs, a la crisi. En una situació com l'actual, hi ha alguna cosa que no sigui negociable?

—Sí. Els drets dels treballadors.

—Però hi deu haver coses negociables, no?

—Evidentment. Nosaltres hem entrat en un procés de negociacions, perquè no ens agrada el mercat laboral que tenim. Al nostre país hi ha la desregulació més important d'Europa del mercat de treball. Ens anem acostant al 50% de gent que treballa en condicions precàries o eventuais. En el vostre ofici, el periodisme, i en detremenades empreses, això arriba a un 90%. I a Europa això no arriba ni al 12%.

I això no se sap perquè hi ha una cultura de la fotocòpia: informacions que surten dels gabinets de premsa del poder i que tothom va repetint com si fos una fotocòpia, sense preocupar-se de comprovar les coses amb dades concretes.

—No té la sensació que la gent del carrer sap perfectament quines són les propostes del Govern, però no les dels sindicats? Com si els sindicats només diguessin que no a tot...

—Potser sí que hi ha aquesta percepció. I la millor prova que la gent està perfectament assabentada de les propostes del govern és que el 25 de novembre les manifestacions convocades pels sindicats van ser massives, molt més del que molta gent es pensava. Jo recordo converses amb amics no sindicalistes que em deien que el dia 25 punxaríem. Però no. I és que la cultura mediàtica del Govern, el piquet electrònic del poder, és tan fort que tothom es va assabentar de les seves propostes.

També és veritat que les propostes dels sindicats són menys conegudes. L'únic mitjà que nosaltres tenim de fer conèixer les nostres propostes són les assemblees als centres de treball. Nosaltres hem informat, però hi ha una desproporció entre la cultura mediàtica del Govern i la nostra.

I això posa damunt la taula un problema: saber si estem en una democràcia mediàtica unilateral, de la qual s'aprofiten les nostres contraparts, o bé si estem en una democràcia plena on tothom té la mateixa potestat de poder informar.

—Si l'ONCE té el seu imperi comunicatiu es pot pensar que també els sindicats podrien haver buscat instruments mediàtics propis. Per què no ho han fet?

—El meu sogre, que és del Saler i va venir a Catalunya després de la guerra, quan veia que jo era massa exigent amb el meu fill i el volia fer caminar quan només tenia cinc mesos em deia: "Xe, sembla que tu tingues més pressa que ell, collons!" És veritat que tenim una assignatura pendent, però... jo crec que aquí a Catalunya és menys pendent: tenim un espai

“No és possible una sortida catalana a la crisi, en el món de la interdependència, la circulació de capitals i les transnacionals.”

“El conflicte no és una antigalla, ha estat i és el motor de la història.”

quinzenal a la televisió catalana, ja sé que és molt insuficient, però... Nosaltres no estem en condicions, en aquests moments, de contrarestar la cultura mediàtica del govern. Però, mentrestant, hi ha una asimetria molt gran en el dret d'informació.

—Molta gent qüestiona ara l'estat del benestar. Es just que una persona que no ho necessita cobri de l'atur?

—L'atac que hi ha contra l'estat del benestar, tan precari al nostre país, prové de la nova concepció que l'empresa i el capital tenen dels atributs de l'estat. L'empresa i el capital diuen: la sanitat ha de ser un negoci, l'ensenyament ha de ser un negoci. Ho conceben en clau de business. Es tracta d'arrencar parcel·les de tutela de l'estat per transformar-les en negoci. Volen convertir l'estat del benestar en el welfare empresarial. En aquest terreny, el Govern espanyol ha sofert un canvi genètic profund, ha canviat de genoma.

Dit això: si un senyor no ho necessita,estic contra el fet que cobri l'atur. Ara, és curiós, perquè aquests discursos en general vénen de persones que denunciaven aquestes anomalies però el seu compromís no té res a veure amb el que diuen. Em quedo sorprès que persones que llancen aquests missatges tinguin tres, quatre, cinc contractes abundants. Diuen:estic d'acord amb la teva moderació salarial i contra la meua. Se'ls veu el llautó.

—Encara existeixen dretes i esquerres, senyor López Bulla?

—Sí, sí. La gent que ara ataca el moviment sindical em recorda de manera immisericorde la crítica que l'Església feia a Galileo Galilei: Però què dius, si la terra no es mou!

Nosaltres som els nous Galileo, perquè tot es mou. El conflicte no és una antigalla, ha estat i és el motor de la història. Si Aristòtil no s'hagués confrontat intel·lectualment amb Plató, nosaltres tindríem el pensament contemporani? No. Si el capital no s'hagués confrontat amb el feudalisme, tindríem l'avanç general que tenim ara? No. El que les nostres contraparts volen és que els treballadors entrin en la revolució tecnològica que ara s'inaugura de la mateixa forma que van entrar en la primera Revolució Industrial: sense controls, sense poders democràtics compensatoris i, sobretot, sense drets.

—Un dels detonants de la crisi va ser la fallida del Sistema Monetari Europeu, provocada per tres o quatre senyors concrets, especuladors a gran escala. Contra aquests nous enemics, les armes tradicionals dels sindicats no han quedat desfasades?

—Que jo sàpiga, aquests enemics són també els enemics de l'estat. Resulta que la Comunitat Europea, en comptes d'enfrontar-se amb el senyor Sors, que en una nit va fer tremolar tot el sistema monetari, en comptes de posar